

## ***Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2026. július 12-én.***

**Lekció:** Dániel könyve 3. rész 13-18. verse

**Textus:** Dániel könyve 3. rész 17. verse: „Van nekünk Istenünk, akit mi tisztelünk: ő ki tud minket szabadítani...”

### ***Kedves Testvéreim!***

Nem vagy egyedül! Dániel történetén keresztül a felsős táborban ezzel foglalkoztak a gyerekek. Dél előtt Dániel történetén keresztül, este Jézushoz kapcsolódóan. A következő válaszok rajzolódtak ki. Nem vagy egyedül, mert Velünk az Isten. Nem vagy egyedül a Kísértővel szemben. Nem vagy egyedül, mert Jézus egyedül volt a kereszten. Nem vagy egyedül, mert Jézus velünk van a világ végezetéig!

Nem vagy egyedül. Akkor sem, hogyha sok minden miatt ezt érezzük. Amikor magányosak vagyunk egy nagy társaságban, és mindenki beszélget másokkal, csak nekünk nem jut beszélgetőtárs.

Nem vagy egyedül. Akkor sem, hogyha a feladataink, az érzéseink és a gondolataink zárnak be minket egy cellába, ahonnan nem tudunk, vagy éppen nem akarunk kilépni.

Nem vagy egyedül. Akkor sem, hogyha időskorban már senki nem maradt körülötted, és arra gondolsz, hogy már nem is lesz.

Az áruházi lift megállt két emelet között. Az áruház igazgatója idegesen rohanguált fel- és alá, hogy megoldást találjon, mert egy idős hölgy rekedt benn, ilyen időseknél pedig nem lehet tudni, hogy mit okoz az ijedtség. Amikor aztán sikerült az egyik szinten az ajtót kinyitni, akkor lekiáltottak az aknába. Egyedül tetszik lenni a liftben? Nem, nem vagyok egyedül. Hangzott a megnyugtató válasz. A mentési munkák sokkal nyugodtabb mederben zajlottak tovább. Amikor egy félóra elteltével sikerült megjavítani a liftet, akkor az áruház igazgatója maga fogadta az utasokat. A lift ajtaja kinyílt, és az idős hölgy egyedül szállt ki. Az igazgató értetlenül kérdezte. De hát azt tetszett mondani, hogy nincsen egyedül? Nem is voltam egyedül, válaszolta a hölgy. Isten velem volt, és tudja, nagyon jól szórakoztunk.

Nem vagy egyedül. Sem liftben, sem úton, sem otthon, sem munka közben, sem az iskolában, sehol. Isten mindig Veled van.

És ez elég? Tudom, furcsa, amit mondok, de nem. Nem elég, hogyha csak az egyik oldal van rendben. Nem elég, hogyha Isten tudja, hogy velem van. Sőt, az sem elég, hogyha én is tudom, hogy Isten velem van. Ezek a férfiak a király előtt nem csak tudták, hanem hitték is, hogy Isten velük van. Nem azt mondták, hogy Van Isten, hanem azt mondták, hogy „van nekünk Istenünk”. Személyesen nekünk.

A kérdést hadd tegyem fel mindenkinek. Van neked Istened? Van valaki, aki mindenek felett állóan tervezi és vezeti az életedet? Van valaki, akire rá tudod bízni magadat?

Amíg ez az utolsó kitétel nem igaz, addig nincsen Istened.

Ez pedig először engem szólít meg. Amíg nem hiszem, hogy Isten minden jobban tud mint én, addig nem bízom meg benne. Amíg nem fogadom el a döntéseit úgy, hogy az nekem is a lehető legjobb lesz, addig nem bízom meg benne. Amíg a lelkemet nem tudom beleengedni Isten szeretetébe, addig nem bízom meg benne.

Képzeljük el azt, hogy a lelkünk egy rendkívül sérülékeny és törékeny üvegtárgy. Mindenki képzeljen el valamilyen formát, valamilyen színt. A lelkünket óvjuk, védjük, mert törékeny. Van azonban egy óriási baj. Egyedül akarjuk védeni. Mint ahogyan a kisgyerekek, amikor megtanulnak valamit, akkor nem engedik a szülőnek, hogy segítsenek, hanem azt mondják. Én, egyedül. Én, egyedül a lelkemet nem tudom megvédeni. Az sokszor végzetes veszélynek van kitéve, és legyünk őszinték, sokszor megreped, letörik róla egy-egy darab, sőt van olyan is, hogy teljesen összetörik. Ezt a rendkívül érzékeny tárgyat, amit mi akarunk megóvni, ezt oda kell tennünk Isten kezébe. Tudjuk, hogy ott nem fog összetörni. Tudjuk, hogy ott nem fog megrepedni. Tudjuk, hogy nem fog letörni belőle még a legkisebb szilánk sem. Megbízom Istenben. A lelkem ott van az Ő kezében. Nem vagyok egyedül.

Van nekünk Istenünk, mondták ezek a férfiak, aztán folytatták, akit mi tisztelünk. Nem csak eljárunk istentiszteletre, és így tisztelünk. Nem csak hittanórán vagy hittantáborban figyelünk rá. Ennél sokkal mélyebb részletről van szó. Úgy is mondhatjuk a bibliai szóhasználat szerint, hogy mi Őt szolgáljuk. Vagyis erőt, időt nem kímélve adjuk neki azt, amit csak tudunk.

Hadd tegyem fel itt is a kérdést. A te Istenedet tisztelel? Szolgálod? Amíg ugyanis csak azt várod, hogy Ő tegyen érted valamit, amíg csak egyirányú a várakozás, vagyis megbízom Istenben, hogy Ő majd

## ***Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2026. július 12-én.***

tenni tud valamit, addig még nem teljes a kapcsolat. Teljessé akkor válik, hogyha az két-irányú. Istentől felénk, és tőlünk Isten felé. Ezt fogalmazták meg ezek a férfiak. Megbízunk Istenben, hiszünk benne, itt van nekünk Ő, és ezért tiszteljük Őt, figyelünk rá, imádjuk Őt.

Mit jelent mindez az életünkre nézve? Azt, hogy akkor is bízunk benne, hogyha éppen nem haladnak jól az életünk eseményei. Akkor is imádkozunk Hozzá, hogyha éppen minden összedőlni látszik. Akkor is, mint ahogyan ebben a történetben, ha teljesen reménytelen minden. Nem annak látszik, hanem az is. Csakhogy a tisztelet az nem a külső körülményeinkből fakad, nem azért történik, mert mi olyan jó hívők vagyunk, hanem azért, mert Isten olyan jó Isten. Hadd fogalmazzak így: „jól csinálja a dolgát”. Meg vagyok elégedve maximálisan. Ismétlem: nem magam miatt, nem a körülményeim miatt, hanem Isten miatt.

Nem vagy egyedül, mert újra és újra tisztelni, szolgálni, imádni tudod Istent!

Mindennek pedig még egy meggyőződés a következménye. „Ő ki tud szabadítani”. Mindenből. Meg tud ragadni, és ki tud emelni.

Mint amikor a fuldokló kezét megragadja valaki, és kiemeli a vízből. Vagy a mocsárba lefelé húzó erővel szemben odadobnak egy kötelet és kihúznak minket. Nem maradunk a mélyben. Nem maradunk levegő nélkül. Isten meg tud minket szabadítani.

Nem vagy egyedül, mert Isten fogja a kezedet. Legyél bármilyen mélységben, bármilyen fájdalomban, bármilyen bizonytalanságban, bármilyen félelemben, bármilyen magányban. Isten fogja a kezedet. Jézus Krisztusban pedig azért jött el ebbe a világba, hogy mindig veled legyen, hogy mindig velem legyen, hogy velünk legyen az Isten! Ne félj, soha nem vagy egyedül! Ezért lehet a mi hitvallásunk is ez: „van nekünk Istenünk, akit mi tisztelünk. ő ki tud minket szabadítani”.

***Ámen!***